

Kállay Kotász Zoltán HOL VAGY, LAJOS?

– Lajos, Lajos! – kurjongatott nagymamám
régen, nagyon régen,
még valamikor a hetvenes években,
amikor a közbizonytalanság úgy elsorvadozott,
hogy a zárát a lakásajtónkon nem használtuk mi sem,
csak néha.

– Laaaaajos! – kiáltott inkább,
ha a bejárat felől zajt hallott, vagy csak árnyékot
vélt suhanni a kisablak előtt,
ha rémet (vagy valóságot?) látott,
mert, valljuk be, bármikor történhetnek furcsaságok...

– Lajos! Gyere már! Mászkál itt valaki!

Lajos? Milyen Lajos?

Ilyen nevű nincs a családuknban.

A lakáson belül nincs, az fix.

Évtizedekkel később körvonalazódott.

Kicsit zsíros, olajos – lerakódtak a lipidek –,
de nem hájas, inkább zömök, tagbaszakadt.

Lajos munkaruhát hord, fejfedőnek micisapkát,

ez otthonos.

A munka: fizikai, nem papírtologatás vagy szócséplés,
a munkát kézzel és nekiveselkedéssel végezzük,
és közben érezzük,
ahogy csurog hátunkon a veríték, gatyáig.

Lajos ezermester is,
ha nem izgat,

hogy a munka végeredménye és a károkozás
nagyjából arányos, bízd meg Lajost.

Lajos igazságos,
az igazság pedig az, amit ő gondol.

És miről mit gondol?

Nem kitalálja, felszíta régen,
mély, elemi, felszín alatti, rögszikár hagyományokból.

Aki a szabályokat sérti, a határokat hágja
azokat Lajos...

Indulatból.

Lajosnak nagy a szíve, magas a vérnyomása,
és ez lesz majd a veszte,

mégse jár egészségügyi mérésekre, tesztekre,
„Teszek rá!”, horkantja, és röhög,

mert jó a kedélye.

A kedélye a megmentője, a szerencséje.

Mondjuk ki: Lajos szeret élni,

élni a családi kör melegében,

kissé harsányan, darabosan, ösztönösen,

de nem lehet rá haragudni,

mert hiszen tiszta és őszinte, mint egy gyermek.

Ha szép, érzelmes film megy a tévében (Sophia Lorennel),

Lajos zokog,

hogy rázkódik tőle egész nagy teste.

De azért ne féltsük,

ismeri ő a dörgést, megvan a magához való esze,

„Most kell a párttagkönyvet kiváltani,

most pedig feldughatjátok, nesze!”

Ha pedig szólnak neki: „Lajos, itt vagy?”

Ott van.

Nos... Lajos – aki nincs,

legalábbis nekünk, mert mi Lajostalanok vagyunk –

hívásra, vészjelzésre előrobog,

és a betolakodót,

aki a zárat, kilincset, lakatot, riglit

babrálja, bűvöli, feszegeti, cseszegeti –

leüti.

Ilyen ember a Lajos.

kép | Joseph O. Holmes., lensculture.com